

ואלו האיכר

סיפור קמקשי בלסוברמיאן - ציורים יוסוף בנגלורוולה.

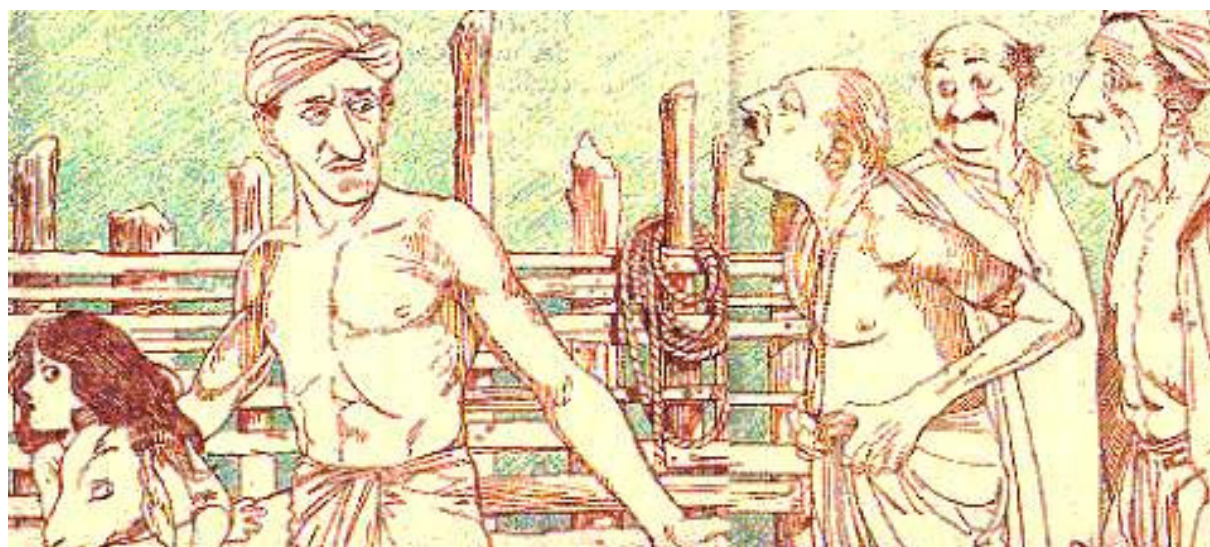
"נקווה שירד גשם היום" אמר לעצמו האיכר ואלו, כשפתח את עיניו. השמש עלתה והיא זרחה בצבע אדום כמו אש. ואלו הביט בשמיים. אף ענן לא נראה.

זה לא מעודד" אמר לעצמו וקם. גשם או לא גשם, איכר קם מוקדם. ואלו עבד קשה בחלקת האדמה שלו. הוא

עיבד אותה עונה אחרי עונה, כשהוא מגדל אורז בעונה אחת, דוחן בשניה. הוא עבד כל השנה ולא חשב כלל על חופשה. כך היה כל ששת השנים, מאז שהשיג את החלקה שלו. אך השנה הדברים השתנו. הקיץ עבר אבל הגשם לא

בא. ואלו ושכניו חיכו וחיכו בלי סוף. עברו ימים, שבועות וחודשים ועדיין לא ירד גשם. לא ניתן היה לעבד את האדמה והיא נשארה קשה וסדוקה. האיכרים אבדו את כל התקווה. כל יום קיוו שהגשם בכל זאת יגיע.

פעם אמר מישהו "צריך להקריב בהמה. זה ישביע את השמיים והם ישלחו לנו גשם." ואלו לא הסכים. "גשם בא שנה אחרי שנה גם בלי קורבן. אינני יודע מדוע שחיטת עז תביא לנו גשם." הוא החליט ללכת למשרדים בעיר ולהתייעץ עם מישהו. אבל שם, במשרדי מזג האוויר אמרו לו

"על מה את מחייכת, אמה?" שאל ואלו.
"כאשר גשם לא יורד, לא נשאר אלא לחייך" אמרה
האישה והרצינה.

"אינני מבין מדוע מגיע לי
הדבר" התחיל לדבר ואלו
"עבדתי קשה וביושר, ובכל זאת
מענישים אותי. בלי גשם לא
אוכל לעבד את האדמה ולא
לגדל יבולים. מה יקרה לי? איך
אאכיל את משפחתי?" הוא
שאל במרירות. הוא לא דיבר
למישהו במיוחד, אך האישה
הבינה שהוא פותח לפניה את
לבו.

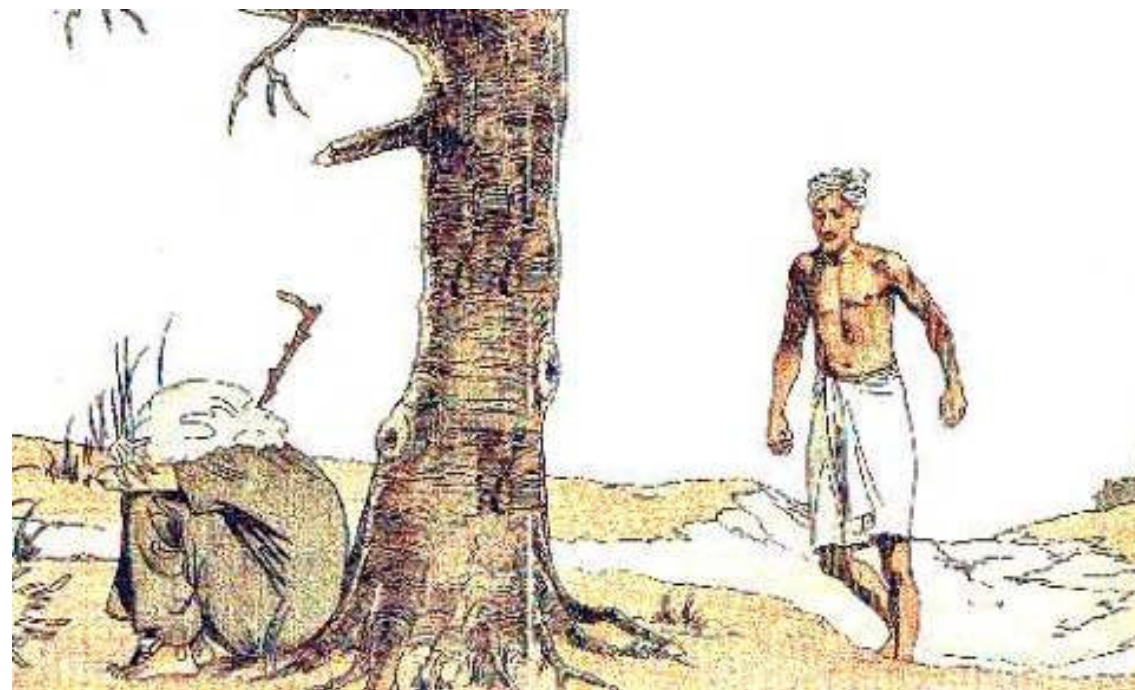
"אולי עבדת קשה מדי" אמרה.
"מה פירוש? אפשר לעבוד קשה
מדי? עשיתי מה שעושה כל

איכר, ואעבוד בלי לנוח עד שאזדקן. זו העונה
הראשונה בחמש, לא, בשש שנים שלא חרשתי ולא
זרעתי. הו, כמה קשה כשלא יכולים לעבוד.. " אמר

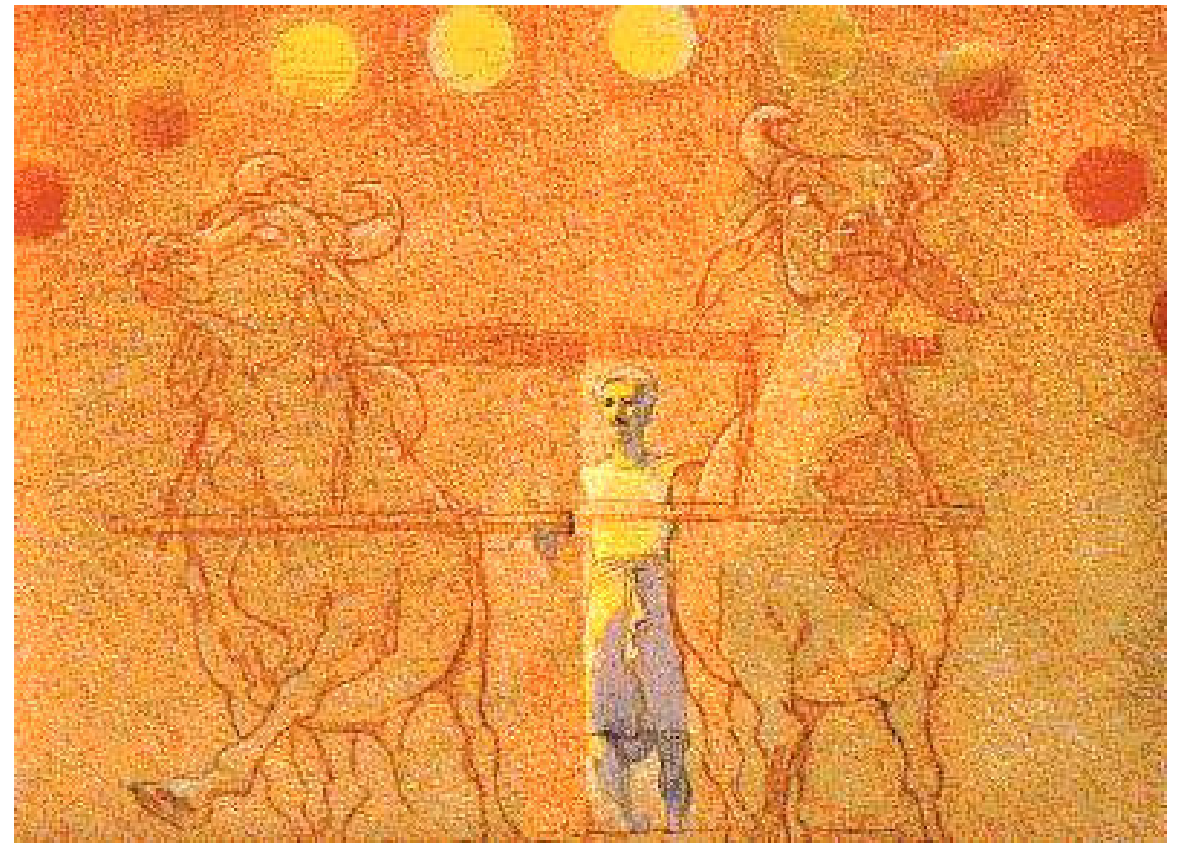
שלא יוכלו להבטיח מתי ירד גשם. "אנו בעצמנו לא
מבינים" אמרו "התנאים הם טובים, והגשם לא בא.
זה מוזר מאוד."

ואלו חזר לכפר מיואש. הוא היה צמא והאבק גרם
לו להתעטש ולהשתעל. הוא החליט קצת לנוח.
בדרך ראה עץ גדול. הצל שלו נראה לו קריר
ומזמין. כשהתיישב, ראה שיושבת שם גם אישה
זקנה, שנחה בצל. עורה היה מקומט, אך עיניה
הבריקו בחיוך. היא הביטה על ואלו וחיוכה נעשה
שמח יותר וגם קמטיה נעלמו.

ואלו קצת בכעס.

"אבל זה דווקא, בני, על מה אני מדברת. עכשיו אתה חזק. אתה יכול לעבוד בלי הפסקה. אבל חשבת על האדמה? גם היא עובדת כשאתה חורש, ושותל וזורע. האדמה עבדה מאות, אלפי שנים. האם לא מגיע לה לנוח קצת?" אמרה האישה בחיוך.

"לנוח? לתת לאדמה לנוח? אינני מבין" ואלו הביט

עליה מופתע.

"כן, בני. זו הבעיה. אינך מבין שהאדמה היא זקנה. אבל טבע הוא אבא לכולנו. לך ולי. לעצים, למים ולאדמה. הוא דואג לילדיו שינוחו כאשר צריכים.."

ואלו התחיל להבין. והאישה המשיכה "כשאין גשם אתה מתייאש. אבל אתה עוזב את האדמה במנוחה. היא נשארת לבדה, לא מופרעת, מביטה לשמיים ונחה.. וכשיבואו הגשמים היא תחזור לפעילות שלה, בכוחות חדשים, מוכנה ליבולים שלך. לך הביתה בני. הטבע יודע דבר או שתיים.. לך הביתה" אמרה, קמה והלכה.

אחרי רגע גם ואלו קם והתחיל לחזור הביתה. הוא חשב על חלקת האדמה שלו, שאם להאמין לאישה הזקנה, נחה עכשיו ונושמת בחופשיות, חופשית

מעיבודים בלתי פוסקים, שנה אחרי שנה.
"אולי היא צודקת" חשב כשהתקרב לכפר. הערב
היה קרוב. שמש הנמיכה בשמיים. ו.. מה זה? ואלו
הרגיש בנשיפה קרירה בגבו. ואז טיפה קטנטונת
נפלה על הכתף שלו. הוא הרים את ראשו. כן..
העננים התקבצו במרחק. נעשה חשוך, כבר נראה
ברק. ורעם. והנה גשם, גשם רענן.
ואלו רץ בשמחה הביתה.